

Артюр Рембо

Бедните в църквата

Събрани в ъгъла, на дъбовите пейки,
сред дъх на спарено са вперили очи
към хора, в който пак разпяват се, мучейки,
над двадесет гърла – та химн да прозвучи;

омекнал восък тук на топъл хляб мирише,
печални, кротки, те напомнят бито псе.
Пред Бога бедните – нали ги гледа свише! –
са смешни: за едно и също хленчат все.

Жените са добре – седят на пейка гладка
след шест кошмарни дни, в които няма Бог!
И люлкат бебета, повити в шал, в забрадка,
след непосилен плач заспали сън дълбок.

Прибират мазна гръд лапачките на супа,
в очите им – молба, но не отронват стон;
поглеждат скришом как се фръзва цяла група
от уличници зли с капели без фасон.

Вън – мрак, мъжът пиан, и глад, и вятър стене.
Добре са. Още час. И после пак тегла.
Край тях – блажен шептеж и пышкане, сумтене,
една колекция от сбръчкани тела:

епилептик в захлас, старици бледи, с гуши,
от кол и от въже събрали се и днес;
разтворил требник вехт, слепецът също души –
загубен в тоя свят без верния си пес.

Изливат в плонка те мизерната си вяра
и жалбите си в такт повтарят пред Христос,
задрямал горе – жълт от светлината стара,
далеч от шишко зъл и от дръгливец бос,

далеч от дъх на сос и дрехи захабени,
от тоя мрачен фарс, от грубост, суети;
молитвата цъфти с най-ярките рефрени
и мистиката все по-втръсващо кънти,

а по средата – там различват свила гъсти

лъчи – кварталните Госпожи, о Христе,
стоят и страдащи от жлъчка, жълти пръсти
в светената бода потапят в унес те...

1871

КРАЙ

© 1994 Кирил Кадийски, превод от френски

Arthur Rimbaud
Les pauvres à l'église, 1871

Набиране: NomaD

Издание: Артюр Рембо. Поезия. Подбор и превод от френски: Кирил Кадийски.
Издавателство „Нов Златогор“, София, 1994.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10794>]